

AZİZ YUSUF'UN
EVRENSEL KİLİSE'NİN KORUYUCUSU
OLARAK İLAN EDİLMESİNİN
150. YILDÖNÜMÜ VESİLESİYLE
PAPA HAZRETLERİ FRANSİSKUS'UN
HAVARİSEL MEKTUBU
PATRIS CORDE

Baba yüreğiyle: Dört İncil'in de "Yusuf'un Oğlu" diye adlandırdıkları İsa'yı işte böyle sevdi Aziz Yusuf. [1]

Onun kişiliğini ön plana çıkaran iki İncil yazarı olan Matta ve Luka, onun hakkında az şey anlatırlar ama bu onu anlamak için yeterlidir: Onun nasıl bir baba olduğunu ve Tanrısal İna yet tarafından ona emanet görevin ne olduğunu anlamamız için yeterlidir.

Onun, Meryem'in nişanlısı (bkz. Mt 1,18, Lk 1,27) mütevazı bir marangoz (bkz. Mt.13,55), "doğru bir adam" ve gördüğü 4 rüya aracılığıyla (bkz.Mt 1,20: 2,13.19.22), Allah'ın kendi Yasası'nda belirtilen isteğini yerine getirmeye her daim hazır (bkz. Lk 2,22.27.39) biri olduğunu biliyoruz. Nasıra'dan Beytlehem'e süren uzun ve zahmetli yolculuk sonrasında, "onlar için yer olmadığı" (Lk 2,7) için Mesih'in bir yemlikte doğduğunu gördü. İsrail halkını temsilen çobanların (bkz. Lk 2,8-20) ve putperest halkları temsilen Yıldızbilimcilerin (bkz. Mt 2,1-12) tapınmaya geldiklerine şahit oldu.

Melek tarafından adı açıklanan İsa'nın adını koyarak meşru babalığını üstlenme cesaretini gösterdi. " Adını İsa koyacaksın, çünkü halkını günahlarından kurtaracak olan O'dur (Mt 1,21). Bilindiği üzere, Âdem'in Yaratılış Kitabı anlatımında yaptığı gibi (bkz.2,19-20), kadim halklar arasında bir kişiye veya bir şeye isim vermek, aidiyet elde etmek anlamına geliyordu.

Doğumundan 40 gün sonra, mabette, Yusuf ve annesi, Çocuğu Rab 'be sunarken, Şimon'un İsa ve Meryem hakkındaki kehaneti şaşkınlıkla dinledi (bkz. Lk 2,22-35).İsa'yı Hirodes' ten korumak için Mısır'da bir yabancı olarak kaldı (bkz. Mt 2,13-18). Memleketi Beytlehem'den ve bir zamanlar Mabet 'in bulunduğu Yeruslaim'den uzaktı. Oraya döndüğünde, buradan " hiçbir peygamber çıkmaz" ve " iyi bir şey asla çıkamaz" denen Celile'de bulunan küçük ve bilinmeyen Nasıra Köyü'nde saklandı (bkz. Yu. 7,52;1,46). Tam da Yeruslaim'e yaptıkları bir hacılık sırasında, on iki yaşındaki İsa'yı kaybettiler. O ve Meryem, İsa'yı kaygı içinde ararken, onu Mabet 'de Yasa Bilginleri ile tartışırken buldular (Bkz. Lk 2,41-50)

Papalık Kutsal Öğretisinde, Allah'ın Annesi Meryem'den sonra hiçbir aziz, eşi Yusuf kadar yer edinemez. Seleflerim, kurtuluş tarihindeki onun merkezi rolünü daha iyi vurgulamak için, İncil metinlerinin sunduğu birkaç bilginin içerdiği mesajı irdelediler: Çok Mutlu Papa IX. Pius, onu " Katolik Kilisesi'nin Koruyucu Azizi" olarak ilan etti, [2] Saygıdeğer XII. Pius onu " İşçilerin Koruyucusu" [3] olarak ve Aziz II. Yuhanna Pavlus onu " Kurtarıcı'nın Gözetmeni" olarak takdim etti.[4] Halk da onu " iyi ölümün Koruyucusu" olarak adlandırmıştır. [5]

Bu nedenle, 8 Aralık 1870’de Kutlu IX. Pius ’un, Aziz Yusuf’u “Katolik Kilisesi’nin Koruyucusu” olarak ilanından 150 yıl sonra, İsa’nın “ Ağız, yürekten taşanı söyler (Bkz.Mt. 12,34) dediği gibi, her birimizin insani durumuna çok yakın bu olağanüstü şahsiyet hakkında bazı kişisel düşünceleri paylaşmak isterim. Bu arzu, bizi etkileyen krizin ortasında bu salgın aylarında gelişti ve hayatlarımızın “ ne gazete ve dergilerin manşetlerinde, ne de defilelerin kapanış gösterilerinde görünen-genellikle unutulmuş – ama şüphesiz bugün tarihimizin belirleyici olaylarını yazan doktorlar, hemşireler ve hasta bakıcılar, süpermarket çalışanları, temizlikçiler, evdeki bakıcılar, nakliyeciler, kolluk kuvvetleri, gönüllüler, rahipler, din adamları ve kimsenin tek başına kurtulamayacağını anlayan pek çok kişi gibi sıradan insanlar tarafından örüldüğünü ve desteklendiği deneyimleyebilmemizi sağladı[...] Ne kadar çok kişi, her gün, sabırla umut aşılarmakta ve panik yerine ortak sorumluk aşılarmaya çalışmaktadır! Ne kadar çok baba, anne, büyükbaba, büyükanne ve öğretmenler, çocuklarımıza küçük ve günlük hareketlerle, alışkanlıklarını yeniden düzenlemeyi öğreterek ve göğre bakarak dua etmek için onları teşvik ederken, böyle bir krizle nasıl yüzleşeceklerini ve baş edeceklerini göstermektedir! Ne kadar çok kişi herkesin iyiliği için dua etmekte, adak adamakta ve şefaatte bulunmaktadır.”

Gündelik varoluşun fark edilmeyen adamı, sağduyulu ve gizli insanı olarak Aziz Yusuf’u herkes, bir şefaatchi, bir dayanak ve zorluk zamanlarında bir rehber olarak görebilir. Görünüşte saklı veya “ ikinci planda” olanların, aslında kurtuluş tarihinde benzersiz bir kahraman olduklarını bize Aziz Yusuf hatırlatıyor. Onların hepsine bir takdir ve minnettarlık ifadesi iletiyorum.

1- Sevilen baba

Aziz Yusuf’un şanı, onun Meryem’in eşi ve İsa’yı evlat edinen babası olmasından kaynaklanır ve böyle olduğu için, Aziz Yuhanna Kristosmos’un da belirttiği gibi, “ kendisini tüm kurtuluş planının hizmetine sunmuştur.” [7]

Aziz Papa VI. Pavlus, Yusuf’un babalığının somut bir şekilde ifade edildiğini gözlemler : “ O hayatını fedakârlığa dönüştürerek, Beden Alma gizemine ve ona bağlı kurtarıcı göreve olan hizmete, Kutsal Aile üzerinde kendisine ait olan yasal yetkiyi kendisini, yaşamını ve işini tam bir adamayla kullanmış olmasına; insanlığının çağrısını kendisini, yüreğini ve her yeteneğini insanüstü bir adanmışlıkla, evinde filizlenen Mesih’in hizmetine olan sevgiye adanmıştır.

Aziz Yusuf, kurtuluş tarihindeki bu rolünden dolayı, Hristiyan halkı tarafından her zaman sevilen bir babadır. Bu yüzden dünyanın birçok yerinde çok sayıda kilise kendisine adanmıştır. Birçok dini enstitü, cemaat ve dini kuruluşlar onun maneviyatından ilham almış ve onun adını taşımışlardır; yüzyıllardır onun onuruna çeşitli kutsal temsiller yapılmaktadır. Onu bir arabulucu ve şefaatchi olarak benimseyen, onu başkasına şiddetle tavsiye eden ve ondan istediği tüm lütufları alan Avilalı Azize Teresa’nın da aralarında bulunduğu birçok aziz ve azize kendilerini tutkuyla ona adanmışlardı. Bu yüzden Avilalı Azize Teresa, kendi deneyimlerinden de cesaret alarak, diğerlerini de ona bağlılık göstermeye ikna ediyordu.

Her dua kitapçığında, Aziz Yusuf’a hitaben bazı dualar yer alır. Her Çarşamba ve özellikle kendisine adanan Mart ayı boyunca, özel yakarışlar yapılır. [10]

Halkın Aziz Yusuf’a olan güveni, Mısır’daki kıtlık zamanında insanların Firavun’ dan ekmek istediği ve onun “İte ad Ioseph” ifadesiyle karşılık verdiği atıfla özetlenmektedir. “ Yusuf’a gidin. O size ne derse öyle yapın” (Yar 41,55). Burada, kardeşleri tarafından kıskançlık

yüzünden satılan (Bkz. Yar 37,11-28) ve daha sonra (Kutsal Kitap'taki anlatıma göre) Mısır'ın Yöneticisi olan Yakup'un oğlu Yusuf'tan bahsedilmektedir (Bkz. Yar 41,41-44).

Peygamber Natan'ın Davut'a vaadi uyarınca, İsa'nın Davut'un kökeninden filizlenmesi gerekiyordu (Bkz 2 Sam 7) ve Davut'un soyundan olan (Bkz. Mt 1,216,20) ve Nasırlı Meryem'in eşi olan Aziz Yusuf, Eski ve Yeni Antlaşma'yı birleştiren menteşe gibidir.

2- Sevecen Baba

Yusuf, İsa'nın her geçen gün “bilgelikte ve boyda gelişip, Allah'ın ve insanların beğenisini kazandığını” (Lk 2,52) görüyordu. Rab 'bin İsrail'e yaptığı gibi, onun “ elinden tutarak ona yürümeyi öğretti: Bir bebeği kollarına alarak, onu beslemeye çalışan bir baba gibiydi” (Bkz. Hoş 11,3-4).

İsa, Yusuf'ta Allah'ın şefkatini gördü : “ Bir babanın çocuklarına şefkat gösterdiği gibi, Rab da kendisinden korkanlara öyle şefkatli davranır” (Mez. 103,13).

Yusuf, hiç kuşkusuz sinagogda yankılanan Mezmur duası esnasında İsrail'in Tanrı'sının [1] herkese iyi davranan ve “sevecenliği tüm yapıtlarını kapsayan” bir sevecenlik Tanrı'sı olduğunu duymuştur (Mez. 145,9).

Kurtuluş hikâyesi, zayıflıklarımız aracılığıyla “ tüm umutlara karşı, umut ederek” (Rm, 4,18) gerçekleşir. Çoğu zaman, Allah'ın sadece iyi ve kazançlı tarafımıza güvendiğini düşünürüz, oysa gerçekte O'nun planlarının çoğu zayıflığımız doğrultusunda ve ona rağmen gerçekleşir. Bu da Aziz Pavlus' un şöyle demesini sağlamıştır: “ Aldığım esinlerin üstünlüğüyle gururlanmayayım diye bana bedende bir diken, beni yumruklamak için bir Şeytan meleği verildi. Bundan kurtulmak için Rab 'be üç kez yalvardım. Ama O bana dedi ki, “Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükle tamamlanır. İşte, Mesih'in gücü üzerimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim” (2 Ko. 12,7-9).

Kurtuluş planının perspektifi buysa, zayıflığımızı derin bir sevecenlikle kabullenmeyi öğrenmeliyiz. [12]

Kötü olan, zayıflıklarımıza olumsuz bir yargıyla bakmamızı sağlarken; Ruh ise onu sevecenlikle açığa çıkarır. Sevecenlik içimizdeki kırılmalıya dokunmanın en iyi yoludur. Başkalarına doğru sıklıkla gösterdiğimiz işaret parmağı ile yargılamak, kendi zayıflığımız ve kendi kırılmalıımızı, içimizde kabul etmememizin bir belirtisidir. Sadece sevecenlik bizi Suçlayanın eserinden kurtarır (bkz. Vahiy 12,10). Bu nedenle, özellikle Barışma kutsal Gizemi aracılığıyla, bir hakikat ve sevecenlik deneyimi edinerek, Allah'ın Merhametiyle buluşmak önemlidir. Çelişkili bir şekilde, Kötü Olan da bize gerçeği söyleyebilir, ama eğer söylese de, bizi mahkûm etmek için bunu yapar.

Oysa biz biliyoruz ki, Allah'tan gelen Hakikat bizi mahkûm etmez, zira bizi kabul eder, kucaklar, destekler ve bağışlar. Hakikat kendisini bize her zaman İncil benzetmesindeki merhametli Baba olarak sunar (bkz. Lk 15,11-32) : Bizimle buluşmaya gelir, onurumuzu geri kazandırır, bizi ayağa kaldırır, bizim için şölen yapar, “Çünkü benim oğlum ki ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu ama bulundu” (Ayet 24).

Allah'ın iradesi, hikâyesi ve tasarısı da Yusuf'un endişesinden de geçer. Yusuf bize, Allah'a iman edersek, O'nun bize korkularımız, zaaflarımız ve zayıflıklarımız aracılığıyla ulaşabileceğini öğretir. Ayrıca, hayatın fırtınalarında, tekнемizin dümenini Allah'a

bırakmaktan korkmamamız gerektiğini bize öğretir. Bazen, her şeyi kontrol etmek isteriz ama Allah her zaman daha uzağı görür.

3- İtaat Babası

Allah, kurtuluş planını Yusuf'a gösterirken, daha önce Meryem'le de yaptığı gibi ona da rüyalar aracılığıyla yaptı. Tüm kadim halklarda olduğu gibi, Kutsal Kitap'ta da rüyalar, Allah'ın iradesini gösterme yollarından biri olarak kabul edilir [13].

Yusuf, Meryem'in akıl almaz hamileliği konusunda endişeliydi: Onu "herkesin önünde utandırmak" [14] istemedi, ancak "ondan gizlice ayrılmaya" karar verdi (Mt 1,19). İlk rüyasında, melek ona büyük ikilemini çözmesine yardım etti: "Meryem'i kendine eş olarak almaktan korkma. Çünkü O'nun rahminde oluşan, Kutsal Ruh' tandır. Meryem bir oğul doğuracak. Adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarında kurtaracak olan O' dur (Mt 1,20-21). Yusuf da hemen yanıt verdi : " Uyanınca Rab 'bin meleğinin kendisine buyurduğu gibi yaptı" (Mt 1,24). İtaat ederek dramını aştı ve Meryem'i kurtardı.

İkinci rüyada, melek Yusuf'a şöyle buyruk verdi: " Kalk! Çocuğu ve annesini al ve Mısır'a kaç. Ben sana haber verinceye dek orada kal. Çünkü Hirodes çocuğu öldürmek amacıyla onu arayacak" (Mt 2,13). Yusuf, karşılaşacağı zorlukları irdelemeksizin itaat etmekte tereddüt etmedi: " Kalktı, aynı gece çocuğu ve annesini alıp Mısır' a doğru yola çıktı. Hirodes 'in ölümüne dek orada kaldı" (Mt 2,14-15)

Mısır'da Yusuf, ülkesine dönmek için, meleğin söz verdiği uyarıyı, güven ve sabırla bekledi. İlahi haberci, üçüncü bir rüyada, çocuğu öldürmeye çalışanların, öldüğünü haber verdikten sonra, kalkmasını, çocuğu ve annesini alarak İsrail topraklarına gitmesini buyurdu (Bkz. Mt 2,19-20); Mt 2,19-20); bir kez daha tereddüt etmeden itaat etti : "Kalktı, çocuğu ve annesini alıp İsrail diyarına döndü" (Mt 2,21).

Ancak dönüş yolculuğu sırasında, " Yahudiye'de Hirodes 'in yerine oğlu Arhelas'ın tahta geçtiğini duyunca, oraya gitmekten korktu. Rüyada uyarıldığı üzere- dördüncü seferki-buyruğa uyarak Celile bölgesine sığındı. Oraya varınca, Nasıra denen kente yerleşti" (Mt 2,22-23).

İncil Yazarı Luka, Yusuf'un, İmparator Sezar Agustus'un nüfus sayımına ilişkin yasası uyarınca doğduğu memlekette kayda alınmak için, Nasıra' dan Beytlehem'e uzun ve zahmetli bir yolculukla karşı karşıya kaldığını bildirmektedir. İsa da bu sırada doğmuş ve diğer tüm çocuklar gibi İmparatorluğun nüfus kayıt defterine kaydedilmiştir. (Bkz. Lk 2, 1-7).

Özellikle Aziz Luka, İsa'nın ebeveynlerinin, Kanunun tüm hükümlerini yerine getirdiğini vurgulamaktan geri kalmamıştır: İsa'nın sünnet edilmesi, Meryem'in doğumdan sonra arınması, ilk doğan erkek çocuğun Allah'a adanması (Bkz. 2,21-24). [15]

Yusuf, Müjde'deki Meryem ve Getsemani' deki İsa gibi, hayatının her anında, "Evet" kelimesini nasıl telaffuz edeceğini biliyordu.

Aile reisi konumundaki Yusuf, İsa'ya, Allah'ın buyruğuna göre (Bkz.Çık. 20,12) anne babasına itaat etmeyi öğretti (Bkz. Lk 2,51).

Nasıra 'da saklı hayatında, İsa, Yusuf'un eğitimi altında, Allah Baba'nın isteğini yerine getirmeyi öğrendi. Bu onun günlük besini oldu (Bkz. Yu 4,34). Getsemani 'deki hayatının en zor anında bile, kendi isteğini [16] değil, Baba'nın isteğini yerine getirmeyi tercih etti ve "çarmıhta ölüme bile boyun eğdi" (Fil. 2,8). Bu yüzden İbranilere Mektup 'un yazarı, İsa'nın "çektiği acılar sayesinde itaat etmeyi öğrendiğini" sonucuna varmıştır (5,8).

Tüm bu olaylardan da anlaşıldığı üzere, Yusuf "İsa'nın şahsına ve görevine babalığını uygulaması yoluyla doğrudan hizmet etmesi için çağırılmıştır. Bu şekilde, Kurtuluşun büyük gizeminde tarih boyunca işbirliği yapmıştır ve gerçek anlamda hizmet eden biri olmuştur." [17]

4- Kabul eden baba

Yusuf, Meryem'i koşulsuz kabul etti. Meleğin sözlerine güvendi. "Yüreğinin asaleti onun yasayla öğrendiklerini sevgiye tabi kıldı ve bugün, kadına yönelik psikolojik, sözlü ve fiziksel şiddetin apaçık olduğu bu dünyada, Yusuf kendisini saygılı, hassas bir adam olarak gösterdi; her şeyin nasıl olup bittiğine dair bilgilere sahip olmasa da Meryem'in itibarına, haysiyetine ve yaşamına karar verdi. En iyi şekilde nasıl davranılacağına dair kararsızlığında, Allah onun fikrini aydınlatarak seçim yapmasına yardım etti." [18]

Hayatımızda birçok kez anlamını tam olarak kavrayamadığımız olaylar meydana gelir. İlk tepkimiz genellikle hayal kırıklığı ve isyan olur. Yusuf, gelecek olana yer açmak için, kanaatlerini bir kenara bırakmış ve bu yeni gelenler ona ne kadar gizemli görünse de onları memnuniyetle karşılamıştır; sorumluluk alıp, kendi geçmişiyle uzlaşmıştır. Eğer biz de kendi geçmişimizle uzlaşmazsak, bir sonraki adımı bile atamayız çünkü her zaman beklentilerimiz, dolayısıyla hayal kırıklıklarımız bizi rehin alır.

Yusuf'un bize gösterdiği yol, açıklayan değil kabul eden bir yoldur. Bu kabul ve uzlaşma sayesinde, daha büyük bir hikâyeyi daha derin bir anlamı da algılayabiliriz. Burada eşi Eyüp'ün başına gelen tüm kötülükler için isyan ettiğinde, Eyüp'ün ona söylediği hararetli sözleri yankılanıyor gibi görünüyor. "Tanrı'dan gelen iyiliği kabul edelim de kötülüğü kabul etmeyelim mi?" (Eyp 2,10).

Yusuf pasifçe teslim olmuş bir adam değildir. Onunki cesur ve güçlü bir kahramanlıktır. Kabullenmek, Kutsal Ruh' tan bize gelen güç armağanının yaşamlarımızda tezahür ettiği bir yoldur. Yaşamı olduğu gibi karşılama, varoluşun bu çelişkili, beklenmedik, hayal kırıklığı yaratan kısmına yol açma gücünü bize yalnızca Rab verebilir.

İsa'nın aramıza gelmesi, Baba'nın bir armağanıdır, böylece her bir insan onu tam olarak anlamadığında bile kendi geçmişinin bedeniyle uzlaşabilir.

Allah Aziz'imize, "Davut oğlu Yusuf, korkma" (Mt1, 20) dediği gibi bize de "Korkma!" diye tekrar ediyor. Öfke ve hayal kırıklığını bir kenara bırakıp, dünyaya kendimizi teslim etmeden, seçmediğimiz ama var olan şeye umut dolu bir cesaretle yer açmak gerekir. Hayatı bu şekilde kucaklamak bizi gizli bir anlamla tanıştırır. İncil'in bize açıkladığı gibi yaşama cesaretini bulursak, her birimizin hayatı mucizevi bir şekilde yeniden başlayabilir. Şimdi her şeyin yanlış bir yöne gidiyormuş gibi görünmesi ve bazı şeylerin artık geri döndürülemez olup olmaması önemli değildir. Allah çiçekleri kayaların arasında filizlendirebilir. Yüreğimiz bizi bir şey için suçlasa da, O "yüreğimizden daha büyüktür ve her şeyi bilir" (1Jn 3,20).

Var olan hiçbir şeyi dışlamayan Hristiyan gerçekçiliği bir kez daha geri dönüyor. Geçeklik, indirgenemez oluşu ve tüm karmaşıklığıyla, ışıkları ve gölgeleriyle bir varoluş duygusunun taşıyıcısıdır. Havarî Pavlus’a bu sözleri söyleten şey de budur : “ Allah’ın kendisini sevenlerle, amacına göre çağırılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz” (Rm 8,28). Aziz Augustinus bu sözlere şöyle ekleme yapıyor : “ Kötü denen şeyde bile (etiam illud quod malum dicitur).”[19] Bu topyekûn bakış açısında iman, ister mutlu olsun ister hüznü, her olaya anlam verir.

O halde, inanmanın teselli edici çözümler bulmak anlamına geldiğini düşünmek bizden uzak olsun. Tam tersi, İsa’nın bize öğrettiği iman, kestirme yollar aramayan, ancak başına gelen olaylarla “ açık gözlerle” yüzleşen ve bunun sorumluluğunu kişisel olarak alan Aziz Yusuf’ta gördüğümüz inançtır.

Yusuf’un kabullenmesi bizi, başkalarını dışlamadan, zayıflara öncelik vermeye çağırır, çünkü Allah zayıf olanı seçer (Bkz.1 Kor 1,27); O “öksüzlerin Babası ve dulların savunucusudur” (Mezm 68,6) ve yabancıyı sevmeyi emreder. [20] İsa’nın savurgan oğlu ve merhametli baba benzetmesi için Yusuf’un tavırlarından ilham aldığını düşünmek isterim (Bkz.Lk 15: 11-32)

5- Yaratıcı cesaretin babası

Herhangi bir gerçek içsel şifanın ilk aşaması, kişinin kendi tarihine kucak açmaksa, yani hayatımızda seçmediğimiz şeye bile kendi içimizde yer açmaksa, buna başka bir önemli özellik daha eklememiz gerekir: Yaratıcı cesaret. Bu bilhassa zorluklarla karşılaşıldığında ortaya çıkar. Aslında bir zorluk karşısında kişi durup oyunu terk edebilir veya uğraşabilir. Bu zorluklar bazen bizim bile içimizde olduğunu bilmediğimiz gücü ortaya çıkarabilir.

Çoğu zaman “ Çocukluğunu anlatan İncil metinlerini “ okurken, Allah’ın neden doğrudan ve net bir şekilde müdahale etmediğini merak ederiz. Fakat Allah olaylar ve insanlar aracılığıyla müdahale eder. Yusuf da kurtuluş tarihinin başlangıcından beri Allah’ın ilgilendiği insandır. O Allah’ın Çocuğunu ve annesini kurtaran gerçek “mucizedir”. Gökyüzü, Beytlehem’e gelen ve Meryem’in doğum yapabileceği bir konaklama yeri olmadığı için bir ahır ayarlayan ve onu mesken gibi düzenleyen bu adamın yaratıcı cesaretine güvenerek müdahale eder ki dünyaya gelen Allah’ın oğlu için mümkün olduğunca hoş bir yer oluşmuş olsun (Bkz.Lk 2,6-7)

Çocuğu öldürmek isteyen Hirodes ‘in yaklaşan tehlikesiyle karşı karşıya kalan Yusuf, Çocuğu savunması için bir kez daha uyarılır ve gecenin ortasında Mısır’a kaçıışı düzenler (Bkz.Mt 2,13-14)

Bu anlatılar yüzeysel olarak okunduğunda, insan her zaman dünyanın güçlülerinin ve iktidardakilerin insafına kaldığı izlenimini edinir, ancak İncil’in “ iyi haberi”, dünyevi yöneticilerin kibir ve vahşetine rağmen, Allah’ın her zaman kendi kurtuluş planını gerçekleştirmenin bir yolunu bulduğudur. Bizim hayatımız da bazen güçlü insanların insafına kalmış gibi görünür. Ama İncil bize der ki, önemli olan Allah’ın her zaman kurtarmayı bizi kurtarmaya başaracağını bilmektir yeter ki biz de Nasıralı Marangoz’un yaratıcı cesaretine sahip olalım çünkü kendisi her zaman ilahi İnayete güvenerek her sorunu bir fırsata dönüştürebilmiştir.

Eğer bazen Allah bize yardım etmiyor gibi görünse bile, bu O'nun bizi terk ettiği anlamına gelmez, fakat bir şeyi tasarlayabileceğimize, icat edebileceğimize, bulabileceğimize güvendiği anlamına gelir.

İsa'ya götürmek için bir felçliyi çatıdan indiren dostlarının gösterdiği cesaretin aynısı söz konusudur (Bkz. Lk 5,17-26). Bu arkadaşların cesaretine ve inadına, zorluklar engel olmadı.

İsa'nın hastaya iyileştirebileceğine inanmışlardı ve “Kalabalıktan ötürü onu içeri sokacak yol bulamayınca dama çıktılar, kiremitleri kaldırıp adamı şilteyle birlikte ortaya, İsa'nın önüne indirdiler. Onların imanını gören İsa, “ Dostum, günahların bağışlandı” dedi (19-20. Ayetler). İsa bu adamların hasta dostlarını kendisine getirmelerine neden olan, yaratıcı inancını gördü.

İncil, Meryem ve Yusuf ile Çocuğun, Mısır'da kaldığı zaman hakkında herhangi bir bilgi vermez. Ama tabii ki yemek yemeleri, bir ev ve bir iş bulmaları gerekliydi. Bu konularda, İncil'in yazmadıklarını tamamlamak için pek de hayal gücü gerekmez. Kutsal Aile de, tıpkı diğer aileler gibi, tıpkı bugün de hayatlarını riske atan, açlık ve ümitsizlikle boğuşan birçok göçmen kardeşimiz gibi, somut sorunlarla yüzleşmek zorunda kaldı. Bu anlamda, Aziz Yusuf'un, savaş, nefret, zulüm ve sefalet nedeniyle topraklarını terk etmek zorunda kalan herkes için gerçekten özel bir koruyucu olduğuna inanıyorum.

Yusuf'u başrol olarak gören her anlatımın sonunda, İncil, onun kalktığını, Çocuğu ve annesini yanına aldığını ve Allah'ın ona buyurduğu şeyi yaptığını belirtir (Bkz. Mt 1,24; 2,14.21). Nitekim İsa ve Annesi Meryem, imanımızın en değerli hazinesidir. [21]

Kurtuluş planında Oğul Anne 'den, yani “iman yolculuğunda ilerleyen ve Oğul ile çarmıhta bile sadakatle birliğini koruyandan” ayrılamaz. [22]

Gizemli bir şekilde sorumluluğumuza, bakımımıza ve velayetimize emanet edilen İsa ve Meryem'i tüm gücümüzle koruyup korumadığımızı kendi kendimize her zaman sormalıyız. Her Şeye Gücü Yeten 'in Oğlu, büyük bir zayıflık içinde dünyaya geliyor. Savunulması, korunması, bakılması, yetiştirilmesi için Yusuf'a ihtiyaç duyuyor. Allah bu adama, yani Yusuf'a, Meryem'in de ona güvendiği gibi, yalnızca hayatını kurtarmakla kalmayıp, aynı zamanda onunla ve Çocuk ile her zaman ilgileneneceğini bildiği için güveniyor. Bu anlamda Aziz Yusuf, Kilise'nin Koruyucusu olmadan olmaz, çünkü Kilise, Mesih'in Beden'inin tarihteki uzantısıdır ve aynı zamanda Kilise'nin anneliğinde, Meryem'in anneliği taslak olarak çizilmiştir.[23] Kiliseyi korumaya devam eden Yusuf, Çocuğu ve Annesini korumaya devam ediyor ve biz de Kiliseyi severek, Çocuğu ve Annesini sevmeye devam ederiz.

Bu Çocuk şunu diyor : “ Benim kardeşlerimden birine yaptığınız her şeyi benim için yapmış sayılırsınız” (Mt 25,40).Böylece her muhtaç kişi, her fakir, her acı çeken kişi, ölmekte olan herkes, her mahkûm, her hasta, Yusuf'un korumaya devam ettiği “Çocuk” tur. Bu nedenle Aziz Yusuf fakirlerin, muhtaçların, sürgünlerin, acı çekenlerin, yoksulların ve ölmekte olanların Koruyucusu olarak adlandırılır. Bu yüzden de Kilise her şeyden önce en sondaki sırada olanları sevmeden yapamaz çünkü İsa onlara öncelik verdi ve kendini onlarla özdeşleştirdi. Yusuf'tan aynı ilgiyi göstermeyi ve aynı sorumluluğa sahip olmayı öğrenmeliyiz: Çocuğu ve annesini sevmek; kutsal Gizemleri ve iyiliği sevmek; Kiliseyi ve fakirleri sevmek. Bu gerçekliklerin her biri daima “Çocuk ve Annesi ”’dir.

6- Emekçi baba

Aziz Yusuf'un işle ilişkisi onun karakteristik özelliklerinden biridir ve bu özellik, ilk sosyal Genelge olan XIII. Leo'nun "Rerum novarum" undan bu yana vurgulanır: Aziz Yusuf, ailesinin geçimini sağlamak için dürüstçe çakışan bir marangozdu. İsa, ondan, kişisel emeğin ürünü olan ekmeği yemenin değerini, onurunu ve sevincini öğrenmiştir.

İş durumunun önemli bir sosyal sorunu temsil etmeye başladığı ve işsizliğin bazen etkileyici seviyelere ulaştığı günümüzde, on yıllardır belirli bir refahın yaşandığı ülkelerde bile, yenilenmiş bir farkındalıkla, haysiyet kazandıran ve Aziz'imizin örnek koruyucusu olduğu emeğin anlamını kavramak gerekir.

İşimiz, kurtuluş eserine katılmayı, Hükümdarın gelişini hızlandırmayı, kişilerin potansiyelini ve niteliklerini geliştirmeyi, onları toplumun ve cemaatin hizmetine sunmak için bir fırsat sunar. İş sadece kendisi için değil, her şeyden önce aile olan toplumun o temel çekirdeği için bir canlanma fırsatı haline gelir. İşin olmadığı bir aile, zorluklara, gerilimlere, kırılmalara ve hatta dağılmalara yönelik umutsuz ve çaresiz eğilimlere daha fazla maruz kalır. Herkes, her birey, kendisine layık bir geçinme olanağına sahip olamıyorsa, insan onurundan nasıl bahsedebiliriz ki?

Çalışan insan, görevi ne olursa olsun, Allah'la işbirliği içerisinde olur ve onu çevreleyen dünyada daha yaratıcı olur. Ekonomik, sosyal kültürel ve manevi bir kriz olan çağımızın dramı, hiç kimsenin dışlanmadığı, yeni bir "normalliği" ortaya çıkarmak için emeğin değerini, önemini ve gerekliliğini yeniden keşfetme çağrısını temsil edebilir. Aziz Yusuf'un emeği bize, Allah'ın insan olduğunda çalışmayı küçümsemediğini hatırlatır. Birçok kardeşimizi etkileyen ve son zamanlarda Covid-19 salgını yüzünden artış gösteren iş kayıpları, bize önceliklerimizi gözden geçirmemiz için bir hatırlatma olmalıdır. Emekçi Aziz Yusuf'a yakaralım ki: Hiçbir genç, hiç kimse, hiçbir aile işsiz kalmasın dememizi sağlasın.

7- Gölgedeki baba

Polonyalı yazar Jan Dobraczynski, "Baba'nın Gölgesi"[24] adlı kitabında, Aziz Yusuf'un hayatını bir roman biçiminde anlatmıştır. Etkileyici gölge imgesiyle, İsa ile olan ilişkisinde, Yusuf gökteki Baba'nın yeryüzündeki gölgesiydi: Ona göz kulak olup, onu koruyordu. O'nun yolundan ayrılmasına asla izin vermiyordu. Musa'nın İsrail'e hatırlattığı şeyi düşünelim: "Çölde [...] Tanrınız Rab 'bin buraya varıncaya dek, çocuğunu taşıyan bir adam gibi sizi nasıl yol boyunca taşıdığını gördünüz" (Yas. 1,31). Aynı şekilde Yusuf, tüm hayatı boyunca babalık yaptı. [25]

Baba olarak doğulmaz, baba olunur. Yalnızca dünyaya bir çocuğu dünyaya getirince değil, ona sorumlulukla bakınca baba olunur. Birisi bir başkasının hayatı için her sorumluluk aldığı anda, bir anlamda ona babalık yapmış olur.

Günümüz toplumunda, çocuklar genellikle babasız kalan yetimler gibidirler. Bugün Kilise'nin bile babalara ihtiyacı vardır. Aziz Pavlus' un Korintos'lulara hitaben verdiği öğüt hala günceldir: "Mesih'in yolunda sayısız eğiticiniz olsa bile çok sayıda babanız yoktur" (1 Ko. 4,15); Havarî gibi her rahip veya episkopos da şunları ekleyebilmelidir: "Ben size Müjde'yi ulaştırmakla Mesih İsa'da manevi babanız oldum" (Age.). Ayrıca Galatyalılara şöyle der: "Çocuklarım! Mesih sizde biçimleninceye dek sizin için yine doğum ağrısı çekiyorum!" (4,19).

Baba olmak, çocuğu yaşam deneyimiyle, gerçeklikle tanıştırmak demektir. Ona engel olmadan, hapsedmeden malı gibi sahiplenmeden, onu seçimlere, özgürlüklere ve başlangıçlara muktedir kılmak demektir. Belki de, geleneğin Yusuf’a “baba” unvanı vermesinin yanı sıra, ona “çok iffetli” ifadesini de eklemesi bu yüzdendir. Bu yalnızca duygusal bir şefkat belirtisi değil, sahip olmanın zıddını ifade eden bir tutumun özetidir. İffet, hayatın her alanında özgürleşmektir. Sevgi yalnızca iffetli olduğunda gerçek sevgidir. Amacı sahip olma arzusu olan sevgi tehlikelidir, hapseder, boğar ve mutsuz kılar. Allah insanı iffetli bir sevgiyle sevdi, hata yapması ve O’na karşı koyması konusunda onu serbest bıraktı. Sevginin mantığı her zaman bir özgürlük mantığıdır ve Yusuf son derece özgür bir şekilde nasıl seveceğini biliyordu. Kendisini asla merkeze koymadı. Kendisini merkezden uzak tutmayı, Meryem ve İsa’nın hayatının merkezine koymayı başardı.

Yusuf’un mutluluğu, fedakârlık mantığında değil, kendini tamamen adama mantı içindedir. Onda hiçbir zaman hayal kırıklığı algılamayız, sadece güven vardır. Onun daimi sessizliği, şikâyetleri değil, somut güven hareketlerini içermiştir. Dünyanın babalara ihtiyacı vardır, şefleri reddeder, kendi hayatındaki boşluğu doldurmak için diğerlerinin mülkiyetini kullanmak isteyenleri geri çevirir; otoriteyi otoriterlikle, hizmeti kölelikle, baskıyı yüzleşmeyle, hayırseverliği refahla, gücü yıkımla karıştıranları reddeder. Her gerçek çağrı, fedakârlığın olgunlaşması olan kendini adama armağanından doğar. Bu tür bir olgunluk, rahiplikte ve kutsanmış yaşamda da gereklidir. Evliliğe ya da bakırlık ve bakireliğe olan çağrı olgunluğa ulaşmadığında ve sadece fedakârlık mantığında kaldığında, sevginin güzelliğinin ve neşesinin bir işareti olmak yerine mutsuzluk, üzüntü ve hayal kırıklığı ifade etme riski oluşturur.

Çocuklarının hayatlarını onların yerine yaşamayı reddeden babalar, he zaman eşi benzeri görülmemiş geniş alanlar açar. Her çocuk, ancak o çocuğun özgürlüğüne saygı duyan bir babanın yardımıyla gün ışığına çıkarılabilecek benzersiz bir gizem taşır. Bir baba, çocuğun kendisine ait olmadığını yalnızca onun bakımına verildiğini her zaman bilen Yusuf gibi, oğlunun bağımsızlığını kazandığını ve hayatın yollarını refakatiz yürüyebildiğini gördüğünde ve artık “yararsız” olduğunu anladığında, eğitimci yönünün bittiğini anlar. Aslında, İsa’nın şu sözlerle söylemek istediği de budur: “ Yeryüzünde kimseye “Baba” demeyin. Çünkü bir tek Babanız var, O da göksel Baba’dır (Mt 23,9).

Ne zaman ki kendimizi babalık görevini uygulayacağımız konumda bulursak, bunun asla bir sahip olma uygulaması olmadığını, daha yüksek bir babalığa yönlendiren bir “işaret” olduğunu kendimize hatırlatmalıyız. Bir anlamda hepimiz her zaman Yusuf’un konumundayız, o ki göksel Baba’nın gölgesi ve Oğul’u takip eden bir gölgedir: “ Güneşini hem kötülerin hem de iyilerin üzerine doğduran; yağmurunu da hem doğruların hem de eğrilerin üzerine yağdıran” (Mt 5,45).

* * *

Allah Aziz Yusuf’a, “Kalk! Çocuğu ve annesini al” (Mt 2,13) diyor.

Bu Havarisel Mektubun amacı, bu büyük Aziz’e olan sevgiyi arttırmak, şefaatine yakarmak, erdemlerini ve coşkusunu taklit etmektedir.

Nitekim Azizlerin özel görevi sadece mucizeler ve lütuflar bahşetmek değil, İbrahim’in [26] ve Musa’nın [27] yaptığı gibi; [bizim] adımıza aracılık etmek için daima yaşayan” (İbr. 7,25; Bkz.

Rom 8,34) “tek Arabulucu” (1. Tim. 2,5) olan İsa gibi Allah Baba ile birlikte “savunucumuz” (1.Yu 2,1) olmaktadır.

Azizler, tüm imanlıların “ kendi durumlarının kutsallığını ve mükemmelliğini sürdürmelerine” yardım ederler. [28] Onların hayatları, İncil’i yaşamanın mümkün olduğunun somut bir kanıtıdır.

İsa şöyle dedi : “Yumuşak huylu ve alçakgönüllü olan benden öğrenin” (Mt. 11, 29) ve Azizler de örnek alınacak yaşam türleridir. Aziz Pavlus açıkça öğüt vermektedir : “ Beni örnek almaya çağırıyorum sizi” (1 Ko. 4,16). [29] Aziz Yusuf bunu anlamlı sessizliğinde söylemiştir.

Birçok Aziz ve Azize örnekleri karşısında Aziz Augustinus kendi kendine sordu : “ Bu kadın ve erkekler neler yaptı da sen yapamayacaksın ?” Böylece kesin imana şu sözlerle ulaştı : “ Seni geç sevdim, ey çok eski ve çok yeni Güzellik” . [30]

Geriye kalan tek şey, lütufların lütfu olan iman tövbesi için Azizi Yusuf’a yakarmaktır.

Ona duamızı yöneltelim:

Selam, ey Kurtarıcı ’nın Koruyucusu,

Ve Bakire Meryem ’in eşi.

Allah sana Oğlu ’nu emanet etti;

Meryem güvenini sana bağladı;

Seninle Mesih insan oldu.

Ey kutlu Yusuf, ,

Bizlere de babalığını göster,

Ve hayat yolunda bize rehberlik et.

Bizler için lütuf, merhamet, cesaret dile

Ve her kötülükten bizi koru. Âmin.

Roma’da, Lateran’lı Aziz Yuhanna Katedralinde, 8 Aralık, Bakire Meryem Ana’nın Lekesiz Doğuşu Görkemli Bayramı, yıl 2020, papalığının sekizinci yılı

Francis

Çeviren: Şule Rogenbuke

Dipnotlar

- [1] Lk. 4,22; Yh 6,42; bkz. Mt 13,55; Mk 6,3.
- [2] S. Rituum Congreg. Quemadmodum Deus (8 Aralık 1870): ASS 6 (1870-71), 194.
- [3] Bkz. İşçi Aziz Yusuf Bayramı vesilesiyle ACLI'ye [İtalyan İşçileri Hristiyan Dernekleri] hitaben Konuşması (1 Mayıs 1955): AAS 47 (1955), 406.
- [4] Havarisel Teşvik Redemptoris custos (15 Ağustos 1989): AAS 82 (1990), 5-34.
- [5] Katolik Kilisesi Kateşizmi (Din ve Ahlak İlkeleri), 1014.
- [6] Pandemi döneminde meditasyon (27 Mart 2020): L'Osservatore Romano, 29 Mart 2020, s. 10.
- [7] In Matth. Hom, V, 3: PG 57, 58.
- [8] Vaaz (19 Mart 1966): VI. Pavlus'un Öğretileri, IV (1966), 110.
- [9] Bkz. Libro della vita [Hayat Kitabı], 6, 6-8.
- [10] Her gün, kırk yıldan fazla bir süredir Sabah Övgü Duaları'ndan sonra, İsa ve Meryem'in Dini Cemaati'ne ait on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir Fransız adanmışlık kitabından Aziz Yusuf'tan adanmışlık, güven, sadakat dilemek ve zorluklara karşı bir dua okurum: "Gücüyle imkânsız şeyleri nasıl mümkün kılacağını bilen şanlı Atamız Aziz Yusuf, bu ıstırap ve zorluk anlarında bana yardım etmeye gel. Sana emanet ettiğim ciddi ve zor durumları himayene al ki bunlar mutlu bir çözüme kavuşsunlar. Sevgili Babam, tüm güvenimi sana bağlıyorum. Öyle ki sana boş yere yakardığım söylenmesin; İsa ve Meryem ile her şeyi yapabileceğine göre, gücün kadar iyiliğinin de büyük olduğunu bana göster. Âmin."
- [11] Bkz. Yas. Tekr 4,31; Mezm 69,17; 78,38; 86,5; 111,4; 116,5; Yer 31,20.
- [12] Bkz. Havarisel Teşvik Evangelii gaudium (24 Kasım 2013), 88; 288: AAS 105 (2013), 1057; 1136-1137.
- [13] Bkz. Yar 20,3; 28,12; 31,11.24; 40,8; 41,1-32; Say 12,6; 1 Sam 3,3-10; Dn 2; 4; Ey 33,15.
- [14] Bu durumlarda taşlama cezası da öngörülüyordu (Bkz. Yas. Tekr 22 22,20-21).
- [15] Bkz. Lev 12,1-8; Çık 13,2.

- [16] Bkz. Mt 26,39; Mk 14,36; Lk 22,42.
- [17] Papa II. Yuhanna Pavlus, Havarisel Teşvik Redemptoris custos (15 Ağustos 1989), 8: AAS 82 (1990), 14.
- [18] Ermişlik ilanı Ayini esnasındaki Vaazı, Villavicencio – Kolombiya (8 Eylül 2017): AAS 109 (2017), 1061.
- [19] Enchiridion de fide, spe et caritate, 3.11: PL 40, 236.
- [20] Bkz. Yas. Tekr 10,19; Çık 22,20-22; Lk 10,29-37.
- [21] Bkz. S. Rituum Congreg. Quemadmodum Deus (8 Aralık 1870): ASS 6 (1870-71), 193; Pii IX, Inclytum Patriarcham (7 Temmuz 1871): l.c., 324- 327.
- [22] II. Ekümenik Vatikan Konsili, Öğretisel Anayasa Lumen gentium, 58.
- [23] Bkz. Katolik Kilisesi Kateşizmi (Din ve Ahlak İlkeleri), 963-970.
- [24] Orijinal yayın: Cień Ojca, Warszawa 1977.
- [25] Bkz. Papa II. Yuhanna Pavlus, Havarisel Teşvik Redemptoris custos, 7-8: AAS 82 (1990), 12-16.
- [26] Bkz. Yar 18,23-32.
- [27] Bkz. Çık 17,8-13; 32,30-35.
- [28] II. Ekümenik Vatikan Konsili, Öğretisel Anayasa, Lumen gentium, 42.
- [29] Bkz. 1Kor 11,1; Flp 3,17; 1Ts 1,6.
- [30] İtiraf, 8, 11, 27: PL 32, 761; 10, 27, 38: PL 32, 795.